

2.3 Optakten til Den Amerikanske Revolution

Hvis man skal forstå årsagerne til Den Amerikanske Revolution, kan man starte med den tysk-amerikanske filosof Hannah Arendt, der i 1963 udgav værket *On Revolution*. Arendt lægger mere vægt på betydningen af de politiske ideer bag Den Amerikanske Revolution og mindre vægt på de sociale forhold i datidens samfund. Ifølge Arendt var Den Amerikanske Revolution styret af den amerikanske elite, der orienterede sig efter en række af samtidens filosofiske tanker om samfundets indretning, og ikke forårsaget af massernes behov for at gøre oprør.

Man kan begynde forskellige steder, når man skal forklare baggrunden for Den Amerikanske Revolution, alt efter hvilken synsvinkel man anlægger. Følger man Arendts tankegang, må man begynde med at undersøge de tanker om samfundets indretning, som flere af 1600- og 1700-tallets samfundstænkere gjorde sig i den periode, der kaldes Oplysningstiden. Den første af disse samfundstænkere var den engelske filosof John Locke (1632-1704). Locke tog udgangspunkt i den naturtilstand, som menneskene levede i, før de skabte mere ordnede samfundsforhold. Skabelsen af ordnede samfundsforhold, det vil sige en stat, forudsatte en kontrakt mellem frie borgere, der så kunne vælge at overdrage magten til en magthaver. Som følge af denne kontrakt eller samfundspagt skulle magthaveren respektere borgernes grundlæggende rettigheder, og han måtte ikke tillægge sig mere magt ved at styre efter pludselige og vilkårlige bestemmelser. Gjorde han det, kunne han fratages magten igen, som Locke så det ske i England med den såkaldte Glorværdige Revolution i 1689. Locke fastholdt med andre ord borgernes frihedsret-

tigheder over for statsmagten og deres ret til at gøre oprør.

Lockes tanker blev bekræftet af en anden vigtig samfundsfilosof, den schweiziske jurist og diplomat Emer de Vattel (1714-1767), hvis hovedværk *Le Droit des gens (Folkeretten)* fra 1758 blev oversat til engelsk i 1760. Det blev lige så flittigt læst i de nordamerikanske kolonier som Lockes værker. Vattel fastlagde blandt andet koloniernes status i forhold til moderlandet. Han kritiserede tankegangen bag merkantilismen og mente, at kolonier var en naturlig del af nationen, og at nationens love og traktater derfor også måtte gælde for dens kolonier. Det var forestillinger, der lå helt i forlængelse af Lockes, og de tiltalte mange i de britiske kolonier i Nordamerika. Her opfattede man sig netop som englændere, men kolonisterne mente med god ret, at de ikke havde samme rettigheder som andre englændere, der var repræsenteret i det britiske parlament og dermed havde indflydelse på helt konkrete forhold, for eksempel udskrivning af skat. Når den britiske kongemagt foretog ændringer hen over hovedet på kolonisterne, måtte de derfor opleve ændringerne som uretfærdige handlinger. Sådanne overgreb måtte man protestere imod – eller i sidste instans gøre oprør imod.

Den sidste samfundstænkere, der i denne sammenhæng skal nævnes, er den skotske økonom og filosof Adam Smith (1723-1790). Han fastholdt på samme måde som Locke og Vattel princippet om individuel frihed som kilden til lykke. Allerede i 1750'erne lancerede han sine liberalistiske tanker om frihandel i modsætning til merkantilismen. Smith mente grundlæggende, at det var en forkert måde at drive økonomisk politik på, når statsmagten havde monopol på eksporten af varer og samtidig forsøgte at begrænse importen ved at pålægge udvalgte varer store toldafgifter. I stedet

Charles W. Peale malede i 1772 dette portræt af George Washington (1732-1799) i 1772. Washington ses i sin uniform fra Virginia-regimentet, som han bar under Kolonikrigen. Som ung officer lagde han sammen med 22 militsmænd fra Virginia et baghold for en fransk patrulje og startede dermed det, der udviklede sig til slaget ved Jumonville Glen den 28. maj 1754. Slaget blev startskuddet på Kolonikrigen. Washington blev senere USA's første præsident.

skulle det frie marked regulere økonomien. Adam Smith samlede sine tanker i hovedværket *The Wealth of Nations*, som udkom i 1776. Det var samme år, som de amerikanske kolonier erklærede deres uafhængighed fra Storbritannien.

Der er således mange gode argumenter for, at Den Amerikanske Revolution begyndte med de tanker om frihed, som en række europæiske samfundstænkere gjorde sig i løbet af 1700-tallet. Tanker alene skaber dog ikke en revolution. Ifølge den danske historiker Bertel Nygaard forholder det sig ofte sådan, at en revolution avler krig. Men nogle gange er det omvendt. Det er optakten til Den Amerikanske Revolution et eksempel på.

Kolonikrigen

I første halvdel af 1700-tallet var de europæiske stormagter ofte i krig. Krigene var såkaldte "dynastiske krige", der ikke var drevet af nationale interesser, men af fyrsternes ønske om at fastholde eller udvide deres territorier. Man har også kaldt krigene for "begrænsede krige", men med hensyn til antallet af deltagere i krigene og deres tidsmæssige udstrækning stod 1700-tallets krige dog ikke tilbage for tidligere eller senere krige.

Især én af krigene fik stor betydning for tilblivelsen af USA, nemlig Syvårskrigen. Det var den første verdenskrig, der blev udkæmpet på flere kontinenter. I krigen stod Preussen, der fik støtte fra Storbritannien, over for en alliance mellem Østrig, Frankrig, Rusland og Sverige. Egentlig udsprang krigen af et opgør mellem Frankrig og Storbritannien om magten i Nordamerika. Opgøret begyndte her allerede i 1754, men blev fra 1756 en del af Syvårskrigen. Den nordamerikanske del af Syvårskrigen kalder man Kolonikrigen.

Kolonikrigen betegnes på engelsk the French and Indian War for at markere, at briternes fjender var Frankrig og dets indianske allierede. I mere end et halvt århundrede havde Frankrig og Storbritannien kæmpet om overherredømmet i Nordamerika, og det var kommet til flere sammenstød. Nu brød en ny krig ud, da franske og britiske kolonister kæmpede om kontrollen med Ohiodalen. De fleste indianerstammer støttede franskmændene, fordi de frygtede, at englænderne ville udbrede deres koloniers territorium vestpå på den anden side af

Appalacherne, en mere end 2.000 kilometer lang bjergkæde fra New Foundland i nord til nutidens Alabama i syd. Appalacherne dannede en naturlig grænse for de britiske koloniers udvidelse mod vest. Da der var franske kolonier mod nord og spanske kolonier mod syd, var der heller ikke her udvidelsesmuligheder. Den eneste mulighed for det voksende antal britiske nybyggere var derfor at rykke vestpå, fordi de lokale indianerstammer alt andet lige var nemmere at besejre end europæiske stormagter. Frankrig var dog ikke interesseret i en udvidelse af det britiske territorium i Nordamerika. En konflikt var derfor uundgåelig.

I første omgang gik krigen dårligt for briterne, der ikke var vant til at kæmpe i bjergrige skovområder. I 1756 indtog franskmændene og deres indianske allierede det britiske fort ved Oswego og kontrollerede dermed Ontario-søen. Året efter erobrede de Fort William Henry. Det lykkedes dog den nyudnævnte britiske regeringsleder William Pitt den Ældre (1708-1778) at vende krigslykken. I 1759 vandt briterne det ene slag efter det andet og erobrede blandt andet den vigtige by Québec, hvilket fik den fransk-indianske alliance til at smuldre. Imens blev Frankrig i Europa udmattet gennem flere store slag med den preussiske hær, og Rusland valgte at trække sig ud af krigen, efter at Katarina den Store (1729-1796) tog magten ved et statskup i 1762. Samme år fik Frankrig til gengæld støtte fra Spanien, der frygtede en total britisk sejr i Nordamerika, men denne beslutning kom til at koste spanierne dyrt. I juni samme år begyndte briterne at belejre hovedbyen Havana på Cuba, og efter to måneder overgav byen sig. Nu havde Storbritannien også fået fodfæste i de spanske koloniområder.

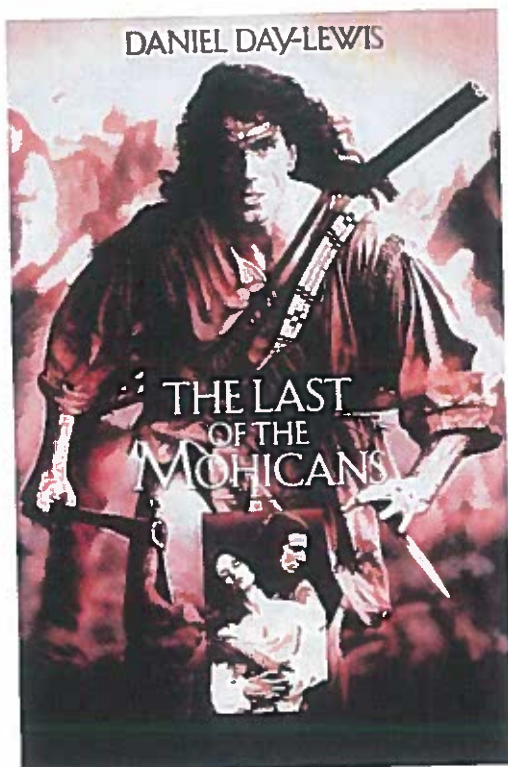
William Pitt ønskede at fortsætte krigen for at skade Frankrig mest muligt. Den britiske konge George 3. (1738-1820), der var

Forfatteren og videnskabsmanden Benjamin Franklin (1706-1790) var en af de første og mest succesfulde avisudgivere, idet han allerede som 23-årig begyndte at udgive *Pennsylvania Gazette* i Philadelphia. Dette træsnit, som man tillægger Franklin, blev offentliggjort den 9. maj 1754. Det viser en slange i otte dele; hver del repræsenterer en koloni eller en region med flere kolonier. "N. E." står således for New England, som bestod af fire kolonier, mens Delaware var en del af Pennsylvania og derfor ikke er markeret som en selvstændig koloni. Med træsnittet ville Franklin markere betydningen af, at kolonierne stod sammen i krigen mod Frankrig. Fra midten af 1760'erne blev træsnittet igen anvendt, men nu som opfordring til, at kolonierne stod sammen i oprøret mod den britiske kolonimagt.

kommet til magten i 1760, mente derimod, at tiden var inde til fredsforhandlinger, og Pitt blev tvunget til at træde tilbage som regeringsleder. I begyndelsen af november 1762 lå den første fredsftale mellem Storbritannien, Frankrig og Spanien klar. Den endelige fredsftale blev underskrevet i Paris den 10. februar 1763. Få dage senere blev fredsftalen mellem Preussen og Østrig underskrevet på slottet Hubertusburg. Syvårskrigen var hermed slut.

I Europa fik fredsslutningen ikke de store konsekvenser. I Nordamerika, hvor Syvårskrigen begyndte, blev der derimod truk-

I 1992 havde Michael Manns film *The Last of the Mohicans* premiere. Den bygger på en historisk roman af James Fenimore Cooper fra 1826. Filmens handling udspiller sig i 1757 under Kolonikrigen mellem Frankrig og Storbritannien og begynder med franskmændenes erobring af Fort William Henry. Hovedrollen som den fiktive person Hawkeye, der er blevet adopteret af mohikanerstammen, spilles af Daniel Day Lewis. Mohikanerne kæmpede som en af få indianerstammer på engelsk side i Kolonikrigen. I filmen bliver de skildret som ædle krigere i modsætning til de forræderiske huronere, der er allierede med franskmændene.

ket nye grænser. Storbritannien gav ganske vist Havana tilbage til Spanien, men fik til gengæld Florida. Florida blev efterfølgende delt i to provinser, en østlig og en vestlig. Briterne tilbageleverede værdifulde sukkerøer i Caribien til Frankrig for til gengæld

at få hele Canada, de franske besiddelser øst for Mississippi samt de caribiske øer Grenada, Saint Vincent, Dominica og Tobago. Nu strakte de britiske besiddelser i Nordamerika sig fra Hudson-bugten i nord til Den Mexicanske Golf i syd.

Den britiske sejr i Kolonikrigen var total og kulminationen på et vellykket forhold mellem kolonier og moderland. Samtidig var sejren paradoksalt nok det første skridt på vejen mod Den Amerikanske Revolution og skabelsen af USA som selvstændig nation.

På vej mod revolutionen

I flere af de 13 britiske kolonier øjnede man med fredsftalen i Paris store muligheder for at ekspandere mod vest. Regeringen i London havde dog andre planer. Her ønskede man fred og ro ved koloniernes vestlige grænse. Den britiske konge bekendtgjorde den 7. oktober 1763, at indianerne ganske vist var underlagt britisk overherredømme, men at bjergkæden Appalacherne skulle udgøre grænsen mellem nybyggerne og indianerne. Denne såkaldte proklamationslinje satte dermed en stopper for koloniseringen mod vest og forhindrede det voksende antal nybyggere i at erhverve jord i indianernes områder. Det oplevede mange kolonister som et indgreb i deres frihedsrettigheder. De havde en følelse af, at de havde retten til at tage hele kontinentet i besiddelse, og nu lagde den britiske konge unødige forhindringer i vejen herfor.

I 1765 fulgte det næste tiltag fra London, som kolonisterne opfattede som en krænkelse af deres rettigheder. Som følge af krigen mod Frankrig var den britiske statsgæld steget fra £ 75 millioner til godt £ 140 millioner. Det britiske parlament mente, at de amerikanske kolonier skulle være med til

at betale gælden. Desuden var der også brug for at finansiere en større britisk militær tilstedeværelse i kolonierne. Da kolonisterne ikke betalte så meget i skat som indbyggerne i Storbritannien, besluttede Parlamentet, at kolonisterne skulle bære en større del af byrden. Parlamentet vedtog derfor den 22. marts 1765 the Stamp Act eller Stempel-loven, der pålagde en stempelafgift på blandt andet retsdokumenter, toldpapirer og værtshusbewillinger. Loven trådte i kraft den 1. november 1765, men blev efter voldsomme protester allerede ophævet den 18. marts 1766. Protesterne var blandt andet organiseret af en nystiftet forening, Sons of Liberty, der havde afdelinger i flere kolonier.

I første omgang lod det til, at kolonisterne havde vundet en sejr over Parlamentet. Men i samme åndedrag som Parlamentet ophævede Stempelloyen, erklærede det med en ny lov, the Declaratory Act eller Erklæringsloven, at det havde ret til at lovgive på vegne af kolonierne. I 1767 fulgte flere love, der greb ind i koloniernes selvbestemmelsesret. De blev kaldt the Townshend Acts efter den britiske finansminister Charles Townshend (1725-1767). Lovene medførte blandt andet toldforhøjelser på den te, der på britiske skibe blev fragtet til havnebyer som Boston. Lovene førte til nye protester, og engelske og irske regimenter måtte udstationeres i Boston for at beskytte toldfunktionærerne. For mange af indbyggerne i Boston virkede de britiske soldater efterhånden mere som en besættelsesmagt.

Samme dag som massakren i Boston udspillede sig, altså den 5. marts 1770, stillede den nyudnævnte premierminister Lord North (1732-1792) et forslag om delvis at ophæve Townshendlovene. Alle lovene blev ophævet den 12. april 1770, bortset fra tolden på te. Parlamentet prøvede på den måde at imødekomme de mange protester og markerede samtidig dets overhøjhed i

forhold til især Massachusetts og koloniens hovedby, hvor protesterne var særlig voldsomme.

Det britiske parlament blev dog ved med at skabe problemer for sig selv. Det vedtog den 10. maj 1773 en ny lov, the Tea Act, for at redde det skræmtende Ostindiske Kompagni. Telovent gav kompagniet lov til at eksportere te til de britiske kolonier uden at betale told. Det medførte nye og voldsomme protester, der kulminerede i det, der senere er blevet kaldt "the Boston Tea Party". Tre skibe med teladninger blev i vinteren 1773 afvist i New York og Philadelphia. I Boston gav havnemyndighederne dog skibene lov til at ligge for anker i havnen. En gruppe anført af Frihedens Sønner gik den 16. december 1773 forklædt som indianere om bord på skibene og kastede 342 kasser te til en værdi af £ 10.000 i havnen.

Det kunne tage over en måned, før nyheder fra kolonierne nåede London, og først i midten af januar 1774 blev man i Storbritannien klar over, hvad der var sket i Boston. Reaktionen lod dog ikke vente på sig. I slutningen af marts samme år vedtog Parlamentet den første af fem love, som kolonisterne kaldte "the Intolerable Acts" eller "de utålelige love". Hensigten med lovene var tydeligvis at straffe Massachusetts og særligt Boston. The Boston Port Act trådte i kraft den 1. juni 1774 og gik i al sin enkelhed ud på at lukke byens havn, indtil der var betalt erstatning for den ødelagte te. De andre love begrænsede blandt andet Massachusetts' selvstyre og tillod indkvartering af britiske tropper i ubeboede huse. Fire regimenter på hver 600 soldater blev herefter sendt til Boston for at holde ro og orden blandt byens godt 15.000 indbyggere.

Det lykkedes ikke at dæmpe gemytterne. Fra den 5. september til den 26. oktober 1774 mødtes 56 delegerede fra 12 af de 13 kolonier i den største by i kolonierne,

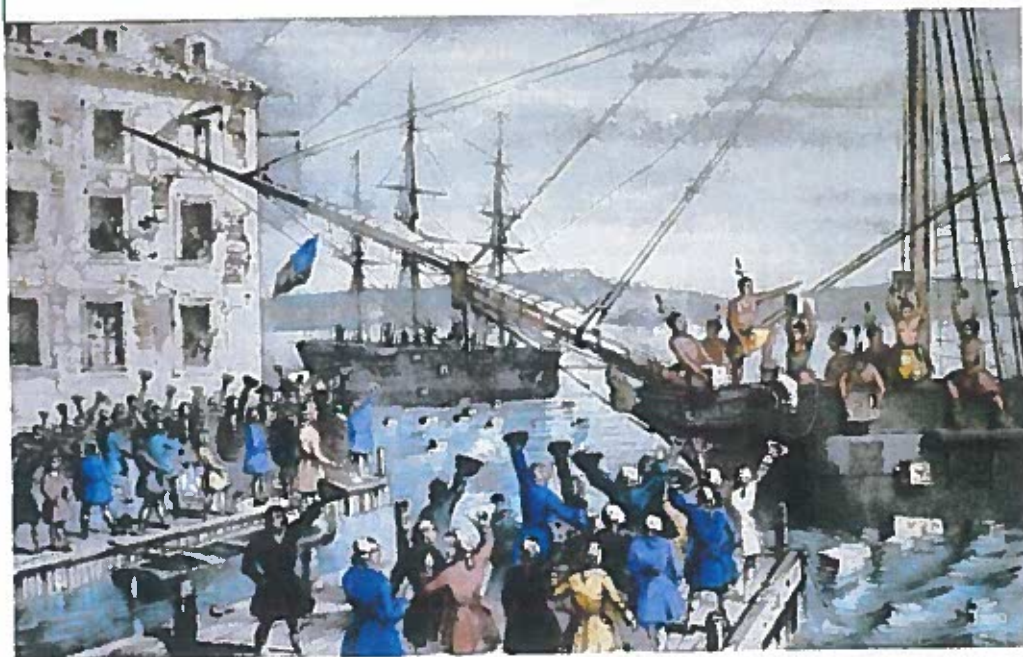
Philadelphia. Kun Georgia sendte ikke repræsentanter for ikke at udfordre briterne. De fremmodte kaldte sig selv for Den Første Kontinentalkongres. Den skulle være en slags talerør for kolonierne og forsøge at skabe enighed om, hvordan presset fra det britiske styre på især Massachusetts skulle modstås. Midt under Kongressen blev de delegerede præsenteret for de såkaldte Suffolk-beslutninger, der var blevet vedtaget på et møde i Boston, der lå i Suffolk-distriktet i Massachusetts. Beslutningerne, som Kongressen stort set fulgte, indeholdt en erklæring om de britiske love, der blev beskrevet som forfatningsstridige. Kongressen opfordrede også til indkaldelsen af en borgermiliti i Massachusetts, det vil sige en slags hjemmeværn, og til en boykot af britiske varer fra den 1. december 1774.

I Massachusetts fulgte man opfordringerne fra Kongressen. Der blev dannet grupper af såkaldte minutemen, der kunne rykke ud med få minutters varsel, og der blev oplagret våben og ammunition flere steder. I efteråret 1774 forekom en blodig konfrontation mellem de oprørske kolonister og briterne mere og mere sandsynlig.

Opgave 2

Diskutér årsagerne til udbruddet af Den Amerikanske Revolution med udgangspunkt i en tidslinje, som viser amerikanernes og briternes handlinger. Du kan komme ind på bagvedliggende årsager og udløsende årsager. Inddrag tekst 2.1 og 2.2.

"The Destruction of Tea at Boston Harbor" er en farvelagt tegning efter et litografi fra 1846 af Nathaniel Currier. I midten af 1800-tallet var betegnelsen "Boston Tea Party" endnu ikke så anvendt. I nutiden henviser amerikanske politikere ofte til begivenhederne den 16. december 1773, når de vil påvise en særlig amerikansk tradition for civil ulydighed over for statsmagten.

Temaopslag: Revolution og borgerkrig

Begreberne revolution og borgerkrig spiller en stor rolle i amerikansk historie. En revolution kan defineres som en række pludselige og omfattende politiske og samfundsmæssige ændringer. Ofte er sådanne samfundsomvæltninger blodige og vil derfor blive opfattet negativt. I USA anvendes revolutionsbegrebet dog ofte i en positiv betydning, hvilket skyldes, at det først og fremmest knytter sig til én begivenhed, nemlig Den Amerikanske Revolution.

Den Amerikanske Revolution begyndte som et opgør mellem kolonimagten Storbritannien og dens 13 kolonier i Nordamerika. Revolutionen udviklede sig fra midten af 1770'erne til en regulær krig, som amerikanerne kalder Uafhængighedskrigen. Her fik de oprørske kolonier støtte fra flere europæiske stormagter, hvilket betød, at de 13 kolonier i 1783 kunne trække sig sejrrigt ud af krigen og danne Amerikas Forenede Stater med en demokratisk forfatning som grundlag.

Selv om Uafhængighedskrigen involverede fremmede magter, kan den også betragtes som en borgerkrig, det vil sige en krig mellem to eller flere grupper i et land. Borgerkrigsbegrebet er dog ikke så hyppigt anvendt i amerikansk historieskrivning i forbindelse med Den Amerikanske Revolution og Uafhængighedskrigen og knytter sig i stedet til Den Amerikanske Borgerkrig. Borgerkrigen brød ud i 1861 og drejede sig først og fremmest om slaveriets fremtid i USA. Flere af slavestaterne i syd løsrev sig og dannede Amerikas Konfødererede Stater, fordi de fastholdt, at slaveriet fortsat skulle eksistere i USA. De slavefrie stater i nord kæmpede derimod for at bevare USA som en samlet union og for at afskaffe slaveriet. Borgerkrigen endte i 1865 med Nordstaternes sejr og slaveriets afskaffelse.

Den Amerikanske Borgerkrig var på mange måder en typisk borgerkrig. I Sydstaterne blev den dog under og efter krigen først og fremmest opfattet som en revolution på lige fod med den oprindelige amerikanske revolution, fordi man hævdede, at krigens egentlige omdrejningspunkt havde været delstaternes forfatningssikrede ret til at løsrive sig og i mindre grad slavespørgsmålet. På denne måde begyndte en diskussion om borgerkrigen, som er fortsat til i dag.

Daughters of the American Revolution blev dannet i 1890 og har i dag 185.000 medlemmer. Foreningens positive fortolkning af revolutionsbegrebet kommer blandt andet til udtryk på denne forside af november/december 2010-udgaven af medlemsbladet *American Spirit*.